

- Прахът на мъдри и храбри мъже почива тук... Ато, това е граба на Константин Велики, този на Юстиниан Ринотмет, този на Константин Копроним, този на Лев IV, този на Василий Македонецът, този на Лев Философ, този на Никифор Фокас... Когато норманите превзеха Солун, всички дойдоха да иската закрила от великия бранник... Победителят на сарацините. От мъртвите търсим помощ, защото живите... - Теофил отново въздъхна и поклати глава, - след Андроник... Исак. От зло на зло. Сега, когато навсякъде се мълви, че Фридрих Червената брада се кани да потегли срещу Визанс, Исак и брат му Алексей пилеят последната перпера на страната за пантомими, надбягвания, угощения... Тук почива Йоан Цимисхес, храбрият арменец, тук Василий Българоктон, тук Мануил Комнин...

Иваница остана при тъмнозеления порфир на предпоследния съркофаг. Сърцето му беше глухо и бавно.

Василий Българоктон... Колко пъти той бе чувал това име да се произнася със злоба и проклетия в бащиния му дом. На съртния си одър стария боляр Тодор, баща му, бе казал на синовете си: "Деца на вас оставям да направите това, което аз не успях да сторя... Помнете сто и петдесет годишните тегла на българския народ, отмъстете за слепите войници на Самуила, отмъстете на Българоктона, на Българоубица..."

Три пъти трябваше да се обърне в гроба си Василий II, ако знаеше, че в този миг пред тишината на гробницата му стои бъдещият Ромеоктон...

- Защо се замисли, княже? Ела! Сега ще те заведа в Света София. Но защо ли не дойде Адриан? Той си е винаги такъв - малко не трябва да му се вирва...

На кого да вирвам от двамата ви - си мислеше горчиво Иваница.